LIBRIS | We know books

A.F. HARROLD

IMAGINAR

Ediția a II-a

Traducere din engleză
de Iulia Arsintescu

Ilustrații
de Emily Gravett

arthur

LIBRIS We know books

CUPRINS

Introducere 9
Unu 11
Doi 23
Trei 35
Patru 65
Cinci 81
Șase 95
Șapte 113
Opt 133
Nouă 143
Zece 160
Unsprezece 170
Doisprezece 181
Treisprezece 191
Paisprezece 216

LIBRIS We know books

UNU

În seara aceea, Amanda Shuffleup a deschis ușa dulapului din camera ei și și-a agățat haina de un băiat.

A închis ușa la loc și s-a așezat pe pat.

Nu-și scosese pantofii înainte să urce scările la etaj și avea picioarele ude. De fapt, nu numai picioarele. Ciorapii și pantofii erau leoarcă și ei. Plus șireturile pantofilor.

Nodurile reci și îmbibate de apă refuzau să se dezlege. A tras de ele, dar unghiile au început s-o doară. Mai avea un pic și le rupea și nodurile tot n-au slăbit deloc.

Dacă șireturile nu se vor dezlega niciodată, s-a gândit ea, n-o să-și poată scoate niciodată pantofii. Asta însemna să rămână toată viața udă la picioare. Și nu numai atât: însemna să poarte pentru totdeauna aceiași pantofi. Amanda era genul de fată (așa cum bucuroasă v-ar spune și ea) căreia *îi plăcea* să

LIBRIS | We know books

poarte adidași vechi și murdari (pentru că sunt comozi și nu contează dacă se murdăresc, din moment ce sunt deja murdari), dar până și ea își putea imagina că într-o zi, cândva, era posibil să vrea să poarte *alți* pantofi.

În plus, s-a gândit, dacă picioarele ei voiau să crească? La școală, domnișoara Short le arătase un bonsai. Era un stejar de mărimea unei păpădii, care rămăsese mic pentru că fusese crescut într-un ghiveci micuț.

Dacă nu reușea să-și scoată pantofii, Amanda urma să rămână toată viața de mărimea unei fetițe, la fel ca și copăcelul cu rădăcinile captive. Azi nu conta, dar peste zece ani, să arate la fel de mică n-avea să fie un lucru prea bun. Ca să fim sinceri, putea fi o adevărată grozăvie.

De asta era mai important ca oricând să-și scoată pantofii. De asta trebuia neapărat să...

Amanda a tras cu mare grabă de nodul murat, dar tot nu s-a clintit nimic.

După o clipă, s-a oprit. S-a uitat pieziș la picioarele ei. A cumpănit. A mormăit. A țâțâit. A mormăit iar.

Pe urmă, iute ca o pisică, a alergat la măsuța de toaletă, a deschis câteva sertare și a scormonit prin ele, împrăștiind mai multe obiecte pe podea înainte să înșface ce căuta.

— Aha! a exclamat ea cu voce tare, simțindu-se ca o prințesă care tocmai descoperise un dragon legat de un copac și scosese din rucsac exact lucrul indispensabil ca să-l elibereze (o sabie, să spunem, sau o carte despre cum se salvează dragonii).

LIBRIS We know books

S-a așezat din nou pe marginea patului, a ridicat un picior în poală, a tras de nod, a strecurat lama foarfecii între șiretul întins și limba pantofului și, cu un *hârșt* simplu și mulțumitor, l-a tăiat în două.

Aproape de final, a tras de șiret până l-a slăbit de tot, apoi și-a scos pantoful și l-a aruncat, cu tot cu ciorapul, într-un colț al camerei.

Și-a mișcat veselă degetele libere.

Peste o clipă, a repetat operațiunea și la celălalt pantof, pe care l-a aruncat în același colț.

Amanda s-a tras mai în spate pe pat. Avea labele picioarelor albe și lipicioase. A suflat aer cald peste ele și le-a șters cu pilota.

Ea, Amanda Shuffleup, era un geniu. Se vedea cât se poate de clar. Cine altcineva, s-a întrebat, ar fi găsit atât de repede o soluție atât de simplă? Dacă Vincent sau Julia ar fi venit acasă cu pantofii uzi (erau prieteni de-ai ei de la școală), ar fi rămas încălțați în continuare cu aceiași pantofi uzi și picioarele le-ar fi devenit reci *de tot*. Atât de reci, încât probabil că s-ar fi îmbolnăvit de pneumonie.

Asta nu s-ar fi putut întâmpla niciodată totuși, pentru că Vincent și Julia nu erau genul de copii care să-și petreacă după-amiezile de sâmbătă afară în ploaie, țopăind în cele mai mari băltoace pe care le găseau. Altfel, exemplul era foarte bun.

— Amanda! a strigat o voce din josul scărilor.

— Poftim! a strigat Amanda drept răspuns.

— Iar ai venit cu noroi în casă!

— Ba nu!

— Și atunci de ce e noroi pe covor?

LIBRIS We know books

— Nu-i de la mine, mamă, a strigat Amanda, lăsându-se să alunece din pat direct în picioare.

S-au auzit pași pe scări.

Amanda s-a aplecat și a cules de jos pantofii uzi. De fapt, *puțin* noroi parcă aveau, s-a gândit ea. Un pic. Dacă te uitai foarte atent.

A stat așa puțin, cu pantofii atârnându-i de vârful degetelor. Dacă venea mama și o găsea ținându-i așa, ar fi văzut noroiul de pe tălpi și s-ar fi grăbit *să tragă o concluzie*. Amanda trebuia să se descotorosească de ei cât mai repede.

Să deschidă fereastra și să-i arunce afară ar fi durat prea mult. I-ar fi putut azvârli sub pat, numai că patul ei nu avea *dedesubt*, ci doar niște sertare mari, doldora deja cu fleacuri importante.

Nu-i mai rămânea decât o singură soluție.

A deschis ușa dulapului și i-a îndesat acolo.

Pantofii l-au lovit pe băiatul care continua să-i țină haina. „Uf!“ a zis el, când l-au izbit în stomac și pe urmă au căzut pe covor.

LIBRIS | We know books

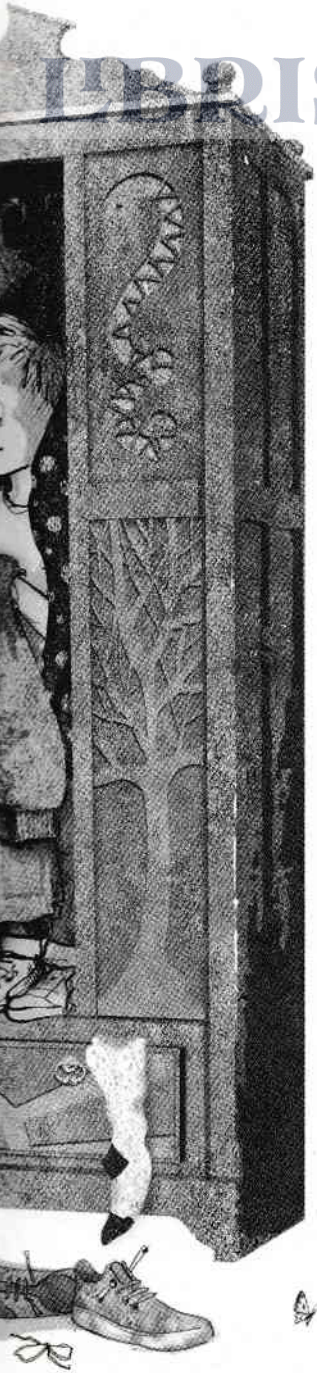

Amanda tocmai se pregătea să-l certe pentru că îi scăpase, dar ușa camerei s-a deschis cu putere.

— Amanda Primrose Shuffleup, a zis mama ei, în felul acela exasperant al mamelor. (Mamele au impresia că, dacă îți arată că-ți știu numele întreg, o să le iei mai în serios. Dar nu-i mare scofală, pentru că, de fapt, probabil că ele ți-au pus numele acelea.) Ce-am vorbit noi despre descălțat în hol *înainte* să urci la etaj?

O clipă, Amanda n-a zis nimic. Gândea repede, dar de data asta se simțea încurcată.

Existau două uși. Una dădea în hol și era blocată de mama ei. Cealaltă, ușa de la dulap, încadra un băiat pe care nu-l mai văzuse niciodată. Părea de vârsta ei, îi ținea haina din care picurau stropi de apă și zâmbea destul de speriat.

Era destul de ciudat, dar, din moment ce mama nu

LIBRIS We know books

pomenise nimic despre băiatul cel straniu, Amanda s-a hotărât să nu-l aducă în discuție nici ea.

— Ce ai de spus în apărarea ta?

— Erau înnodați, a zis Amanda, arătând spre pantofii murdari, abandonați între picioarele ei și cele ale băiatului. (El avea pantofi exact ca ai ei, a remarcat Amanda, doar că mai curați, ca și cum n-ar fi sărit niciodată prin băltoace. „Ce noroc am și eu", s-a gândit ea, „îmi apare un băiat în șifonier și nu-i decât alt Vincent sau Julia – unul care se teme să se umple de noroi. Hmmm!")

— Înnodați?

Mama a rostogolit cuvântul prin gură de parcă încerca să se hotărască dacă scuza era suficient de bună.

— Înnodați. *Înnodați?*

— Exact. Așa că a trebuit să urc aici, a continuat Amanda, ca să iau foarfeca, altfel aș fi rămas captivă în

LIBRIS We know books

ei pe veci. Picioarele nu mi-ar mai fi crescut și...

— Dar asta ce-i? a zis tăios mama, întrerupând-o înainte să-și înceapă prelegerea edificatoare despre bonsai.

Amanda a tăcut și a urmărit linia invizibilă dintre vârful degetului mamei și dulap.

Dacă Amanda ar fi fost mama, ăsta ar fi fost primul lucru pe care l-ar fi făcut. N-ar fi insistat pe treaba cu pantofii uzi, s-ar fi interesat imediat de băiat. Pentru că însemna (gândind ca mama) fie că fiica ei strecurase prieteni în casă fără să ceară voie mai întâi, ceea ce încălca toate regulile de bună-creștere, fie că le călcaseră hoții. Iar asta ar fi fost o veste rea, nu-i așa? La urma urmei, dacă băiatul acela reușise să se furișeze la ea în cameră într-o după-amiază de sâmbătă, cine știe cine putea da buzna înăuntru altă dată! Riscau să se trezească atacate de hoți înainte să apuce

LIBRIS | We know books
să clipească și ce-ar fi însemnat asta? Că le jefuiau, asta ar fi însemnat!

— Te-am întrebat ce-i asta!

Mama continua să arate spre băiatul din dulap.

Amanda s-a strâmbat, a lăsat capul într-o parte și s-a uitat fix la el, ca și cum s-ar fi gândit intens.

— Nu prea e un „ce", mamă, a încercat ea să-și formuleze cu mare grijă răspunsul. Este mai degrabă un „cine", nu crezi?

Mama a traversat camera cu pași mari, a smuls haina șiroind de apă din mâna băiatului, s-a întors și a ridicat-o în fața fetei.

— Ce este *asta*? a zis ea, cu spatele la dulap.

— Aha, a zis Amanda. Este haina mea.

— Și ce caută acolo?

— Atârnă în șifonier, a sugerat prudent Amanda.

— Dar, draga mea, a zis mama cu voce mai liniștită, este udă leoarcă. Uite, curge apă din ea. Atârn-o la parter, lângă calorifer. Ți-am mai spus și altădată să n-o pui așa în dulap. O să mucegăiască. Când ai de gând să înveți?

— Luni, la școală, a zis Amanda.

Mama a oftat, a clătinat din cap și a coborât brațul cu haina.

— Îi duc jos și pe ăștia, a zis ea, oprindu-se să culeagă adidașii.

Băiatul cel straniu din șifonier i-a zâmbit Amandei peste spatele mamei.

— A fost o glumă bună, a zis el.

— Ce-ai făcut? a oftat mama, ridicându-se și fluturând încălțările. Le-ai tăiat șireturile!

LIBRIS We know books

— Ți-am spus că erau înnodate, a argumentat Amanda.

— Și atunci le-ai *tăiat*?

— Păi...

— Uneori ești ceva de groază, Amanda, a zis mama. Pur și simplu ceva de groază.

Pornise deja spre ușă.

— Mamă... a zis Amanda încet.

— Ce e?

— Picură pe covor.

Din haină curgeau într-adevăr stropi de apă murdară, *exact* genul de lucru pentru care mama i-ar fi făcut în mod normal observație Amandei. De data asta însă doar și-a dres glasul îmbufnată și a dispărut pe scări în jos.

„Ei bine", s-a gândit Amanda, „nu te poți aștepta să-i înțelegi pe adulți dintr-odată".

S-a uitat la băiatul din dulap, iar el s-a uitat la ea.

— Și zici că ți-a plăcut gluma mea? l-a întrebat Amanda.

— A fost destul de hazlie.

— *Destul?* a pufnit ea. Eu cred că a fost cea mai haioasă glumă pe care am făcut-o astăzi.

— Mda, a zis băiatul, dar...

— Dar ce? a întrebat Amanda, mijind ochii.

Băiatul a privit-o și s-a scărpinat în cap.

Ea a mijit ochii și mai mult și s-a aplecat spre el. (Trebuia să se aplece mai aproape pentru că, la cât de mici își făcuse ochii, numai dacă se apleca îl mai putea vedea.)

Băiatul și-a strâns *și el* pleoapele, imitând-o, și s-a aplecat la rândul lui spre ea.

LIBRIS | We know books

Stăteau acum nas în nas, aplecați și cu ochii mijiți, când Amanda a sărit iute și sprinten într-o parte. Băiatul s-a dezechilibrat și a căzut grămadă pe podea.

— Oho, a fost genial, a îngăimat Amanda printre hohote de râs.

S-a apucat de burtă și a arătat spre el.

— Absolut genial! Ai căzut! Nostim de tot! Vrei un jeleu?

Așa s-a întâlnit prima oară Amanda Shuffleup cu Rudger. Sau, ați putea spune, așa s-a întâlnit prima oară Rudger cu Amanda Shuffleup, depinde a cui poveste credeți c-o spuneți.

Rudger se trezise în dulapul Amandei chiar când ea trântise ușa de la casă.

O ascultase tropăind în sus pe scări și rămăsese liniștit în întuneric, așteptând.

Unde fusese înainte de asta nu-și amintea. Dacă fusese undeva, probabil că i se ștersese din minte când se trezise.

Acum însă, de când o găsise pe Amanda, avea în stomac un sentiment de *potrivealā*. Ca și cum ar fi fost făcut pentru ea. Din câte își dădea seama, ea era prima lui prietenă. Era și singura prietenă, prin urmare era cea mai bună prietenă.

La o săptămână după ce se văzuseră prima oară, Amanda l-a luat cu ea la școală să li-l arate lui Vincent și Juliei. Ei s-au purtat foarte politicos, pentru că știau că Amanda era puțin ciudată. Când ea a spus: „Acesta este Rudger“ și a arătat spre el, ei s-au

LIBRIS | We know books

uitat la spațiul gol de lângă fată și i-au întins mâna, numai că acolo nu era nicio mână, pentru că spațiul era gol. Iar când Amanda a spus: „Nu, nu *acolo*, *dincoace*, proștilor!“ și le-a arătat exact unde era, ei au râs și au zis „Scuze“, apoi au încercat din nou să-i întindă mâna. Julia l-a pocnit în stomac, iar Vincent, care era mai înalt, aproape că i-a scos un ochi.

Lui Rudger și Amandei le-a fost clar că numai ea îl putea vedea și nimeni altcineva. Era evident că era prietenul Amandei și nu trebuia împărțit cu nimeni, iar lui Rudger i s-a părut un sentiment destul de plăcut.

Aceea a fost prima și ultima dată când s-a dus la școală.